

Gün Batımında Gölgen

— kul mehmet · 17 Aralık 2021

Gün Batımında Gölgen

Ne çok izleri kaldı bizden gezdiğimiz sahillerde
Aşkımızı gönül mangalında yaktık hamdık piştik
Neydi birden esen rüzgâr mıydı gönlümüzün tınısı mı?
Beste yaparken aşkımızın notaları kayboldu
Ne ben çalabildim ne sen söyleyebildin eğdik başımızı
Yansıyan neydi bize öyle tutuşan yüreğimizin alevi miydi?
Ben sana sımsıkı sarıldım sen bana sımsıkı sarıldın o an
İki bakış arasında siyahlarımız beyaz oldu şaşırıldık
Geride bu hengâmeyi bıraktık
İçine sığacağımız evimizin odasına vardık

Köşe başında hoş bir bakış
Duvarımızda kırık saat tamir edilmiş
Zamanı ve anı gösteriyor
Tenimde sıyrılmaz kokun
Limanımızda bir gemi yanaşmış bizi bekliyor
Bu uyanmak mı?
Uyumak mı?
Düşüncemiz mi?

Gerçekte her şey yalan
Rüyada her şey gerçek mi?
Her yol
Her sözcük
Biz
Gelirsen koşarım
Ağlarsan ağlarım
Güldürürüm
Seni düşünmekle
Sevmekle başladı her şey
Gözlerinde bir parça mavi deniz
Benimle uçuşan martılar
Elinin değdiği her yerde güller açılıyor

Her yer gül kokuyor
Gün batımında gölgen
Melekler gibi kanat takıyor adeta
Uçuyoruz gökyüzünde
Sen ben kuşlarla

Göğsümde açılan bir kapı var
Yalnızca sana açılır
Sende de sana açılan bir kapı var
İçi macera ve senle dolu
Durduğum mevsimlerle dolu sen
Ve gözlerin
Dizinin dibinde ben
Bana aşkla bakan gözleriyle bakan sen
Bırakalım kendimizi aşkın uykusuna
Uyanmak olmasa da uyuyalım içinde
Bundan güzel uyku nerede var ki
Niçin Uyanalım?
Ve içinde ayık yitik gezmek için mi?
Öyle ise aşkla uyuyalım

Bir daha uyanmayalım ne dersin?

Mehmet Aluç